HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

26 iulie 2023 *

„Mediu – Directiva 2003/87/CE – Sistem de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră – Măsuri naționale de executare – Alocare tranzitorie cu titlu gratuit a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră – Decizia de a exclude o instalație care utilizează exclusiv biomasă – Obligația de diligență – Dreptul de a fi ascultat – Obligația de motivare – Eroare vădită de apreciere – Egalitate de tratament – Încredere legitimă – Excepție de nelegalitate – Punctul 1 din anexa I la Directiva 2003/87”

În cauza T-269/21,

Arctic Paper Grycksbo AB, cu sediul în Grycksbo (Suedia), reprezentată de A. Bryngelsson, A. Johansson și F. Sjövall, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de G. Wils, B. De Meester și P. Carlin, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Parlamentul European, reprezentat de C. Ionescu Dima, W. Kuzmienko și P. Biström, în calitate de agenți,

și de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de A. Norberg și J. Himmanen, în calitate de agenți,

intervenient,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna A. Marcoulli, președintă, și domnii S. Frimodt Nielsen (raportor) și R. Norkus, judecători,

grefier: doamna H. Eriksson, administratoare,

* Limba de procedură: suedeza.

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 2 februarie 2023,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Arctic Paper Grycksbo AB, solicită anularea, în ceea ce o privește, a articolului 1 alineatul (1) din Decizia (UE) 2021/355 a Comisiei din 25 februarie 2021 privind măsurile naționale de punere în aplicare pentru alocarea tranzitorie cu titlu gratuit a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2021, L 68, p. 221, denumită în continuare „decizia atacată”) și a anexei I la aceasta.

Istoricul cauzei

2 Prezenta acțiune privește o instalație de producere a hârtiei grafice cretate de calitate superioară exploatată de reclamantă în Grycksbo (Suedia). Reclamanta este titulara unui permis de emisii de gaze cu efect de seră din anul 2005.

3 Decizia atacată are ca efect excluderea instalației în cauză din sistemul de comercializare a certificatelor de emisie de gaze cu efect de seră (denumit în continuare „ETS”) instituit prin Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui ETS în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO 2003, L 275, p. 32, Ediție specială, 03/vol. 50, p. 159), astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/410 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2018 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea rentabilizării reducerii emisiilor de dioxid de carbon și a sporirii investițiilor în acest domeniu și a Deciziei (UE) 2015/1814 (JO 2018, L 76, p. 3). Această excludere are ca efect printre altele privarea reclamantei de alocarea cu titlu gratuit a certificatelor de emisii pentru a patra perioadă de comercializare (2021-2025).

4 Pentru a putea solicita respectiva alocare, la 7 mai 2019, reclamanta a prezentat Naturvårdsverket (Agenția pentru Protecția Mediului, Suedia) o cerere în acest sens. În cererea menționată, aceasta a rotunjit la zero numărul de tone de dioxid de carbon de origine fosilă emise în perioada de referință (2014-2018). În opinia sa, emisiile sale reale erau mai mari de 0 tone și mai mici de 0,5 tone pentru anii 2018-2020.

5 La 27 septembrie 2019, Regatul Suediei a prezentat Comisiei Europene măsura națională de punere în aplicare (denumită în continuare „MNPA”) prevăzută la articolul 11 din Directiva 2003/87, și anume lista instalațiilor care trebuiau incluse în ETS pentru a patra perioadă de comercializare. Instalația în cauză figura pe această listă, sub numărul SE468. Cantitățile de dioxid de carbon de origine fosilă raportate pentru instalația respectivă erau de 0 t pentru fiecare an din perioada de referință (2014-2018).

6 Prin scrisoarea de observații din 19 mai 2020, Comisia a contestat includerea a 49 de instalații pe MNPA, printre care instalația în cauză, după cum urmează:

„Timp de cel puțin un an din perioada de referință, [instalația în cauză] a generat aproape 100 % din emisiile de biomasă. Astfel de instalații nu ar trebui incluse în ETS. Vă rugăm să furnizați explicații.”

7 La 16 iunie 2020, Agenția pentru Protecția Mediului a răspuns la observațiile Comisiei arătând că instalația în cauză intra sub incidența unei măsuri naționale de opțiune, aprobată de Comisie, care prevedea includerea instalațiilor racordate la o rețea de încălzire centralizată.

8 Prin e-mailul adresat Agenției pentru Protecția Mediului la 30 septembrie 2020, Comisia și-a reiterat poziția potrivit căreia instalațiile care au utilizat exclusiv biomasă în perioada de referință menționată mai sus (2014-2018) de mai sus trebuiau excluse din ETS.

9 La 1 octombrie 2020, Agenția pentru Protecția Mediului a adresat Comisiei un e-mail în care recunoștea că instalația în cauză nu era racordată la o rețea de încălzire centralizată și că includerea acesteia în ETS era discutabilă. Cu toate acestea, ea nu considera că putea retrage respectiva instalație din MNPA în acest stadiu al procedurii, pentru motivul că dreptul administrativ național nu prevedea posibilitatea unei retrageri unilaterale și fără temei juridic a autorizației de care dispunea reclamanta. În plus, aceasta arăta că nu se putea exclude ca instalația în cauză să utilizeze în viitor combustibil de origine fosilă.

10 Prin e-mailul din 17 decembrie 2020, Agenția pentru Protecția Mediului a informat Comisia că identificarea instalațiilor a căror excludere o avea în vedere era o sarcină dificilă, ca urmare a criteriului utilizării exclusive a biomasei și a perioadei de referință care fusese reținută (2014-2018).

11 La 14 ianuarie 2021, Comisia a comunicat reprezentanților statelor membre care fac parte din Comitetul privind Schimbările Climatice un proiect de regulament privind revizuirea valorilor produselor de referință pentru perioada de comercializare cuprinsă între anul 2021 și anul 2025. Acest proiect a făcut obiectul unei versiuni modificate la 26 ianuarie 2021, în vederea aprobării sale a doua zi de către comitetul menționat.

12 Prin e-mailul din 26 ianuarie 2021, Agenția pentru Protecția Mediului a informat Comisia că a constatat diferențe în declarațiile întreprinderilor care au emis mai puțin de 0,5 t dioxid de carbon de origine fosilă în perioada de referință. Ea arăta că anumite întreprinderi, pe care nu le identifica, au rotunjit aceste emisii la 0 tone, în timp ce altele își indicaseră emisiile reale fără a efectua o asemenea rotunjire. Ea a arătat că Comisia contesta doar includerea instalațiilor care declaraseră emisii de dioxid de carbon de origine fosilă egale cu 0 tone, în timp ce cea a instalațiilor care și-au declarat emisiile fără a le rotunji nu făcuseră obiectul niciunei contestații. Ea a solicitat Comisiei să precizeze metodele pe care intenționa să le aplice tuturor instalațiilor care utilizează biomasă.

13 La 28 ianuarie 2021, Comisia a informat Agenția pentru Protecția Mediului că faza de examinare a MNPA era finalizată și că nu mai putea să țină seama de modificările care aveau incidență asupra listei instalațiilor și asupra calculului produselor de referință.

14 În aceeași zi, textul final al proiectului de regulament menționat la punctul 11 de mai sus a fost comunicat statelor membre în vederea adoptării prin procedură scrisă. Data limită pentru prezentarea observațiilor a fost stabilită la 11 februarie 2021.

15 La 1 februarie 2021, Agenția pentru Protecția Mediului a indicat că lista instalațiilor care figurează în MNPA nu putea fi considerată definitivă atât timp cât Comisia nu ar fi luat poziție cu privire la aspectele menționate în e-mailul din 26 ianuarie 2021. (a se vedea punctul 12 de mai sus).

16 Prin e-mailul din aceeași zi, Comisia a răspuns după cum urmează:

„Am finalizat toate etapele evaluării MNPA înainte de a prezenta regulamentul privind criteriile de referință Comitetului privind Schimbările Climatice în vederea obținerii unui aviz favorabil și decizia Comisiei privind MNPA în vederea adoptării.

Astfel cum s-a arătat într-un e-mail anterior, în cazul în care un stat membru detectează o eroare în lista MNPA care nu afectează nici valorile de referință ale produselor, nici deciziile referitoare la MNPA, ci numai alocarea de certificate cu titlu gratuit (sau care actualizează numai datele pentru ca referința exactă să fie menționată în viitor și pentru a evita o corectare viitoare a MNPA), putem accepta o listă actualizată a [MNPA] în această etapă, înainte de a supune cantitatea anuală preliminară de certificate gratuite.

În ceea ce privește metodologia pe care am utilizat-o pentru instalațiile care utilizează exclusiv biomasă, aceasta se baza pe emisii și nu s-a aplicat nicio rotunjire nici emisiilor directe, nici emisiilor provenite din biomasă."

17 Prin e-mailul din 4 februarie 2021, Agenția pentru Protecția Mediului a semnalat Comisiei incoerențe evidente în modul în care aceasta intenționa să trateze, în ceea ce privește excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă, instalații ale căror emisii de dioxid de carbon de origine fosilă îi păreau comparabile. În același e-mail, ea arăta de asemenea Comisiei că reclamanta declarase o cantitate de emisii de 0,3727 tone de dioxid de carbon de origine fosilă pentru anul 2018. În sfârșit, aceasta întreba dacă era posibil să actualizeze MNPA menționând, pentru fiecare instalație pentru care Comisia considera că utilizează exclusiv biomasă, cantitățile de dioxid de carbon de origine fosilă emise efectiv în perioada de referință, fără a le rotunji.

18 Prin e-mailul din 16 februarie 2021, Comisia a răspuns Agenției pentru Protecția Mediului că nu mai era posibil să se efectueze modificări care să afecteze identitatea instalațiilor care figurează în MNPA sau calculul produselor de referință, dat fiind că actele referitoare la acestea erau în curs de adoptare.

19 La 25 februarie 2021, Comisia a adoptat decizia atacată.

20 În decizia atacată, Comisia a indicat cazurile în care intenționa să ridice obiecții față de MNPA care îi fuseseră propuse. În ceea ce o privește pe reclamantă, în considerentul 11 al deciziei menționate, Comisia a arătat următoarele:

„[Republica Finlanda] și [Regatul Suediei] au propus includerea a 51 de instalații care utilizează exclusiv biomasă. Unele dintre aceste instalații făcuseră obiectul unei includeri unilaterale în perioada 2004-2007, aprobată de Comisie în conformitate cu articolul 24 din Directiva 2003/87. Cu toate acestea, instalațiile care utilizează exclusiv biomasă au fost ulterior excluse din ETS […], în conformitate cu o nouă dispoziție din anexa I [punctul 1] la Directiva 2003/87. Această

dispoziție, introdusă […] prin Directiva 2009/29 […] și intrată în vigoare la 1 ianuarie 2013, a redefinit domeniul de aplicare al ETS, inclusiv în ceea ce privește includerile anterioare În consecință, includerea instalațiilor care utilizau exclusiv biomasă trebuie respinsă pentru toți anii din perioada de referință, inclusiv atunci când instalațiile figurau pe lista prevăzută la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2003/87."

21 La 12 martie 2021, Comisia a adoptat regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/447 de stabilire a valorilor de referință revizuite pentru alocarea cu titlu gratuit a certificatelor de emisii pentru perioada 2021-2025, în temeiul articolului 10a alineatul (2) din Directiva 2003/87 (JO 2021, L 87, p. 29).

22 La 2 iunie 2021, Regatul Suediei a comunicat Comisiei o nouă MNPA, în care reclamanta nu mai figura.

Concluziile părților

23 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate în măsura în care o privește;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

24 Reclamanta solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

25 Parlamentul European solicită în esență Tribunalului respingerea acțiunii.

26 Consiliul Uniunii Europene solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

27 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șase motive. Primul se întemeiază pe o eroare vădită de apreciere. Al doilea se întemeiază pe încălcarea principiului egalității de tratament. Al treilea se referă la încălcarea unor norme fundamentale de procedură. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime. Al cincilea motiv este întemeiat pe încălcarea Directivei 2003/87, în special a articolului 10a și a punctului 1 din anexa I la aceasta. În sfârșit, al șaselea motiv este întemeiat pe nelegalitatea punctului menționat.

28 În plus, fără a le asocia în mod formal cu cele șase motive ale acțiunii, părțile principale au schimbat argumente referitoare la cadrul juridic aplicabil procedurii de adoptare a deciziei atacate și la obligațiile care reveneau Comisiei. Aceste argumente au incidență în special asupra aprecierii celui de al doilea și a celui de al treilea motiv ale acțiunii.

29 Prin urmare, trebuie să se amintească mai întâi cadrul juridic în care se înscrie ETS, precum și obiectivele Directivei 2003/87, iar ulterior să se examineze argumentele părților referitoare la regularitatea procedurii de adoptare a deciziei atacate și, în sfârșit, pe cele care pun în discuție temeinicia acesteia din urmă.

Observații introductive privind ETS și obiectivele urmărite de Directiva 2003/87

30 ETS, reglementat de Directiva 2003/87, privește instalațiile care îndeplinesc criteriile definite în anexa I la aceasta și care emit unul sau mai multe dintre gazele cu efect de seră menționate în anexa II (articolul 2 din această directivă). Conform articolului 1 din directiva menționată, ETS are drept finalitate stimularea întreprinderilor să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic. După cum reiese în special din considerentul (8) al aceleiași directive, ETS implică, așadar, includerea activităților care prezintă un anumit potențial de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră (a se vedea Hotărârea din 20 iunie 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, punctele 55 și 56 și jurisprudența citată).

31 În această privință, trebuie amintit că Directiva 2003/87 are ca obiectiv să instituie un ETS care urmărește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în atmosferă la un nivel care să împiedice orice interferențe antropice periculoase în climat și al cărui obiectiv final este protecția mediului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2017, ArcelorMittal Rodange et Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, punctul 24 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 iunie 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, punctul 62 și jurisprudența citată). Directiva menționată urmărește astfel să reducă emisiile totale de gaze cu efect de seră din Uniunea Europeană în raport cu nivelurile din anul 1990, în mod eficient din punct de vedere economic (a se vedea Hotărârea din 20 iunie 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, punctul 64 și jurisprudența citată).

32 ETS urmărește astfel îndeplinirea angajamentelor internaționale ale Uniunii și ale statelor sale membre în materie de mediu, urmărind în același timp obiective multiple, precum „diminu[area] cât mai redus[ă] a dezvoltării economice și a ocupării forței de muncă” (considerentul [5] al Directivei 2003/87), „menținerea integrității pieței interne” (considerentul [7] al directivei menționate) și „evitarea denaturării concurenței” (considerentul [7] al acestei directive) (a se vedea Hotărârea din 20 iunie 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, punctul 101 și jurisprudența citată) și prevenirea „relocării emisiilor de dioxid de carbon”, cu alte cuvinte delocalizarea, în afara pieței interne, a producătorilor emițători de gaze cu efect de seră, în condițiile prevăzute printre altele la articolul 10b din aceeași directivă.

33 În acest scop, întreprinderile incluse în ETS sunt obligate, pe de o parte, să obțină un permis de emisie de gaze cu efect de seră, care le este eliberat de statele membre, sub rezerva demonstrării capacității lor de a-și monitoriza și de a-și raporta emisiile, și, pe de altă parte, să restituie anual certificate, transferabile în interiorul și în afara Uniunii. Echivalența dintre certificatele restituite de fiecare instalație și emisiile sale efective de gaze cu efect de seră evaluate în tone de dioxid de carbon echivalent face obiectul unei verificări și contabilizări de către statele membre [articolul 3 litera (a) și articolele 4-6, 12, 15, 19 și 25 din Directiva 2003/87].

34 ETS instituie astfel un ansamblu de stimulente economice pentru reducerea gazelor cu efect de seră de instalațiile propriu-zise. Astfel, deși obiectivul final al ETS este protecția mediului, acest sistem nu reduce prin el însuși emisiile de gaze cu efect de seră. În schimb, acesta încurajează și favorizează identificarea celor mai scăzute costuri pentru a obține o reducere a respectivelor

emisii la un nivel compatibil cu angajamentele internaționale ale Uniunii și ale statelor sale membre, care depinde de rigoarea cu care se stabilește cantitatea totală de certificate acordate (Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, EU:C:2008:728, punctul 31, și Hotărârea din 17 octombrie 2013, Billerud Karlsborg și Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, punctul 26).

35 ETS sistem se bazează, așadar, pe o logică economică, ce constă în încurajarea oricărui participant să emită o cantitate de gaze cu efect de seră inferioară certificatelor ce i-au fost acordate inițial, pentru a ceda surplusul unui alt participant care a produs o cantitate de emisii superioară certificatelor alocate sau dobândite. Din acest motiv, certificatele de emisie au o valoare comercială (a se vedea Hotărârea din 8 martie 2017, ArcelorMittal Rodange și Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, punctul 22 și jurisprudența citată, Hotărârea din 20 iunie 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, punctul 63; a se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Campos Sánchez-Bordona prezentate în cauza ArcelorMittal Rodange et Schifflange, C-321/15, EU:C:2016:516, punctele 48-55).

36 ETS prevede, în plus, printr-o excepție tranzitorie de la regula potrivit căreia certificatele de emisii sunt scoase la licitație, distribuirea anumitor certificate cu titlu gratuit (articolele 9, 9a, 10, 10a și 10c din Directiva 2003/87), al căror număr descrește în mod linear din 2013. În prezent, numărul de certificate alocate cu titlu gratuit este determinat în funcție de un criteriu de referință calculat pentru fiecare produs, în principiu și în măsura posibilului, care corespunde performanței medii a 10 % dintre cei mai eficienți producători din punct de vedere ecologic, în condițiile prevăzute la articolul 10a din directiva menționată. În temeiul alineatului (2) literele (a) și (b) al acestui din urmă articol, pentru perioada 2021-2025, valorile de referință fac obiectul unei rate de reducere anuale de maximum 1,6 %.

37 Pentru a fi eligibilă pentru alocarea de certificate cu titlu gratuit, o instalație trebuie să fie inclusă în măsura de punere în aplicare a cărei adoptare de către statul membru pe al cărui teritoriu este situată este prevăzută la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2003/87. În conformitate cu alineatul (3) al articolului respectiv, statele membre nu pot aloca certificate cu titlu gratuit instalațiilor a căror înscriere a fost respinsă de Comisie. În plus, prin luarea în considerare a emisiilor instalațiilor incluse se calculează performanța medie pentru fiecare produs de referință, de care depinde alocarea de certificate cu titlu gratuit.

38 Certificatele care nu sunt distribuite cu titlu gratuit sunt scoase la licitație în condițiile prevăzute la articolul 10 din Directiva 2003/87. Alocarea de certificate de emisie impune astfel în mod progresiv recurgerea exclusiv la principiul licitării, care este, potrivit legiuitorului Uniunii, considerat în general sistemul cel mai eficient din punct de vedere economic (a se vedea Hotărârea din 20 iunie 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, punctul 66).

39 Printre categoriile de activități menționate în anexa I la Directiva 2003/87 figurează producerea de hârtie sau de carton, cu o capacitate de producție de peste 20 t pe zi. Instalațiile în cauză sunt, potrivit aceleiași anexe, supuse ETS în ceea ce privește emisiile lor de dioxid de carbon.

40 Cu toate acestea, punctele 1 și 3 din anexa I la Directiva 2003/87 prevăd:

„1. […] instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu intră sub incidența prezentei directive. […]

3. […] instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu sunt luate în calcul [la calcularea puterii termice nominale totale a unei instalații]. «Instalațiile care utilizează exclusiv biomasă» includ instalații care folosesc combustibili fosili doar la pornirea sau la oprirea instalației."

41 Partea A din anexa IV la Directiva 2003/87 cuprinde un punct intitulat „Calculul", al cărui al patrulea paragraf ultima teză prevede că „[f]actorul de emisie pentru biomasă este zero".

42 Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile (JO 2018, L 328, p. 82) include biomasa printre sursele de energie regenerabilă. Articolul 2 al doilea paragraf punctul 24 din directiva menționată definește biomasa ca fiind „fracțiunea biodegradabilă a produselor, deșeurilor și reziduurilor de origine biologică din agricultură, inclusiv substanțe vegetale și animale, din silvicultură și din industriile conexe, inclusiv pescuitul și acvacultura, precum și fracțiunea biodegradabilă a deșeurilor, inclusiv deșeuri industriale și municipale de origine biologică".

43 Părțile sunt în dezacord în ceea ce privește domeniul de aplicare și legalitatea excepției referitoare la emisiile de gaze cu efect de seră din biomasă, care, astfel cum s-a amintit la punctele 2-22 de mai sus, a determinat Comisia, în decizia atacată, să refuze includerea în ETS a instalației în cauză, ceea ce are în special ca efect privarea acesteia de orice alocare de certificate de gaze cu efect de seră cu titlu gratuit pentru a patra perioadă de comercializare (2021-2025).

Cu privire la legalitatea procedurii de adoptare a deciziei atacate

44 Pe lângă argumentele legate în mod specific de legalitatea procedurii de adoptare a deciziei atacate, părțile au opinii divergente cu privire la două aspecte, care trebuie examinate cu titlu introductiv.

45 Pe de o parte, reclamanta reproșează Comisiei că a refuzat să țină seama de elementele care i-au fost prezentate la 26 ianuarie și la 4 februarie 2021 (a se vedea punctele 12 și 17 de mai sus), pentru motivul că, în acest stadiu al adoptării MNPA prevăzute la articolul 11 din Directiva 2003/87 și al regulamentului delegat referitor la valoarea criteriilor de referință prevăzut la articolul 10a din directiva menționată, nu mai era posibil ca această instituție să ia în considerare modificările care aveau incidență asupra identificării instalațiilor incluse în ETS și eligibile pentru o alocare de certificate cu titlu gratuit. Aceste argumente, prezentate în mod autonom, se suprapun în mare măsură cu cele invocate de reclamantă în susținerea primului aspect al celui de al treilea motiv și vor fi examinate în acest cadru.

46 Pe de altă parte, părțile sunt în dezacord cu privire la domeniul de aplicare al regulilor de rotunjire care rezultă din articolul 72 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/2066 al Comisiei din 19 decembrie 2018 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 601/2012 al Comisiei (JO 2018, L 334, p. 1). Trebuie analizat mai întâi aspectul dacă reclamanta, astfel cum pretinde, se putea întemeia pe faptul că datele rotunjite pe care le-a prezentat Agenției pentru Protecția Mediului și care au fost transmise de aceasta Comisiei corespundeau totuși unor emisii reale de dioxid de carbon de origine fosilă care nu erau egale cu zero, ci erau cuprinse între 0 și 0,5 t.

Cu privire la luarea în considerare a datelor rotunjite declarate în cursul procedurii de adoptare a deciziei atacate

47 În anul 2018, precum menționează e-mailul pe care Agenția pentru Protecția Mediului l-a adresat Comisiei la 4 februarie 2021 (a se vedea punctul 17 de mai sus), reclamanta susține că a emis 0,37 t de dioxid de carbon de origine fosilă. Reclamanta prezintă de asemenea declarații certificate pentru anii 2019 și 2020, potrivit cărora a emis, pentru acești doi ani, cantități de 0,29 și, respectiv, de 0,46 t de dioxid de carbon de origine fosilă.

48 Reclamanta arată că, întrucât s-a conformat regulilor de rotunjire edictate de Comisie declarând emisii zero pentru anul 2018, ea se află, ca urmare a acestui simplu fapt, într-o situație mai defavorabilă decât cea în care au fost plasate întreprinderile care, cu încălcarea acestor norme, și-au declarat emisiile reale atunci când acestea erau mai mici de 0,5 t. Astfel, aceste din urmă instalații nu ar fi fost excluse din ETS.

49 În sfârșit, reclamanta susține că poziția Comisiei potrivit căreia toate instalațiile care au emis mai puțin de 0,5 t de dioxid de carbon de origine fosilă, indiferent dacă au efectuat sau nu o rotunjire în declarațiile lor, trebuiau excluse din ETS constituie o raționalizare *a posteriori* cu privire la care Agenția pentru Protecția Mediului nu era în mod vădit informată înainte de adoptarea deciziei atacate.

50 Comisia contestă argumentația reclamantei.

51 Potrivit articolului 72 alineatul (1) primul paragraf prima teză din Regulamentul de punere în aplicare 2018/2066, „emisiile anuale totale ale fiecărui gaz cu efect de seră [dioxid de carbon, protoxid de azot și perfluorocarburi] se declară ca tone rotunjite de [dioxid de carbon] sau de [dioxid de carbon echivalent]”.

52 Este cert și reiese în special din documentele prezentate de Comisie ca răspuns la măsura de organizare a procedurii care i-a fost adresată de Tribunal, precum și din documentele depuse spontan de reclamantă că, pe parcursul întregii proceduri care a condus la adoptarea deciziei atacate, datele privind emisiile referitoare la reclamantă aferente perioadei de referință 2014-2018 care au fost comunicate Comisiei de Agenția pentru Protecția Mediului erau nule.

53 Reclamanta nu contestă că nu a emis dioxid de carbon de origine fosilă în cursul anilor 2014-2017. În schimb, ea arată că valoarea de 0 t referitoare la anul 2018 rezulta dintr-o rotunjire la unitatea inferioară a emisiilor sale efective, care ar fi fost de 0,37 t. Aceasta susține că respectarea regulilor de rotunjire i-ar fi cauzat un prejudiciu relativ în raport cu instalațiile care nu au declarat date nule, deși emisiile lor reale erau mai mici de 0,5 t și nu au fost excluse din ETS, ceea ce le-a permis să beneficieze în continuare de o alocare de certificate cu titlu gratuit.

54 Fără a contesta realitatea susținerilor reclamantei, Comisia arată că regulile de rotunjire prezintă un caracter imperativ și că reclamanta nu poate critica în mod întemeiat consecințele aplicării lor.

55 Cu toate acestea, nu există nicio îndoială că, în cazul în care reclamanta a respectat regulile de rotunjire prevăzute de dispoziția menționată mai sus, situația este diferită în cazul tuturor instalațiilor care figurează în MNPA. De altfel, Comisia recunoaște că a omis în mod eronat să excludă două instalații ale căror emisii declarate erau mai mici de 0,5 t, dar nu fuseseră rotunjite.

56 Este, desigur, regretabil că Comisia nu a menținut cu privire la acest aspect o poziție constantă în cursul procedurii de adoptare a deciziei atacate, aspect ilustrat în special de întrebările pe care le-a adresat Agenției pentru Protecția Mediului și identificarea instalațiilor pe care intenționa să le excludă din ETS. Cu toate acestea, aplicarea regulii rotunjirii este impusă de articolul 72 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul de punere în aplicare 2018/2066. Această obligație o reia pe cea prevăzută anterior la articolul 72 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 601/2012 al Comisiei din 21 iunie 2012 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în conformitate cu Directiva 2003/87 (JO 2012, L 181, p. 30), căreia i se substituie. Prin urmare, aceasta era aplicabilă atât rapoartelor anuale privind emisiile întocmite de instalațiile care intrau sub incidența ETS pentru fiecare dintre anii din perioada 2014-2018, cât și raportului privind emisiile referitor la perioada de referință pe care statele membre erau obligate să îl prezinte în susținerea proiectelor lor de MNPA.

57 Argumentul reclamantei potrivit căruia această regulă nu poate fi aplicată pentru a determina dacă, în sensul punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87, trebuie să se considere că o instalație utilizează exclusiv biomasă nu poate fi reținut.

58 Astfel, după cum rezultă din articolele 1 și 2 din Regulamentul de punere în aplicare 2018/2066, această normă imperativă se aplică tuturor declarațiilor de emitere legate de activitățile prevăzute în anexa I la Directiva 2003/87. Prin urmare, este vorba despre o metodă obiectivă, aplicabilă tuturor instalațiilor care intră în domeniul de aplicare al directivei pentru fiecare dintre anii perioadei de referință, astfel cum s-a amintit la punctul 56 de mai sus, care permite să se stabilească dacă o instalație care utilizează biomasă intră sau nu sub incidența excluderii referitoare la utilizarea exclusivă a acesteia în sensul punctului 1 din anexa menționată.

59 În schimb, interpretarea propusă de reclamantă potrivit căreia ar trebui să se considere că o instalație care utilizează biomasă și care raportează 0 t de emisii de dioxid de carbon fosile nu utilizează exclusiv biomasă, din moment ce emisiile sale reale nu sunt nule, ar contraveni cerinței de coerență a ETS, care depinde în special de armonizarea normelor de raportare și de monitorizare pe care Regulamentul de punere în aplicare 2018/2066 urmărește să o garanteze. În plus, trebuie să se observe că, asimilând instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă pe cele care emit dioxid de carbon de origine fosilă numai pentru nevoile de pornire și de oprire a procesului de producție, punctul 3 din anexa I la Directiva 2003/87 prevede în mod expres neincluderea în ETS a instalațiilor ale căror emisii de dioxid de carbon de origine fosilă sunt marginale, dar nu neapărat nule.

60 Prin urmare, reclamanta avea obligația, astfel cum a procedat, să raporteze emisii de dioxid de carbon de origine fosilă pentru fiecare dintre anii perioadei de referință și în special să își rotunjească la zero declarația privind emisiile pentru anul 2018. Ea nu este, așadar, îndreptățită să invoce, fără a aduce atingere consecințelor unei eventuale încălcări a principiului egalității de tratament, faptul că Comisia a luat în considerare declarațiile referitoare la instalația în cauză care i-au fost transmise de Agenția pentru Protecția Mediului, din care rezulta lipsa emisiilor de dioxid de carbon de origine fosilă și, în consecință, utilizarea exclusivă a biomasei.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea normelor fundamentale de procedură

61 Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea normelor fundamentale de procedură, cuprinde trei aspecte: prin intermediul celui dintâi, reclamanta invocă încălcarea obligației de diligență, prin intermediul celui de al doilea, încălcarea dreptului de a fi ascultat și, prin intermediul celui de al treilea, încălcarea obligației de motivare.

– Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de diligență

62 Reclamanta arată că, în cazul în care Comisia ar fi apreciat în mod corect informațiile transmise de Agenția pentru Protecția Mediului, ar fi ajuns la o concluzie diferită în ceea ce privește includerea instalației în cauză în ETS. Comisia și-ar fi încălcat, așadar, obligația de diligență.

63 Potrivit reclamantei, pentru aplicarea excluderii instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă prevăzută la punctul 1 din anexa I la Directiva 2003/87, aspectul dacă instalația în cauză generează sau nu generează emisii de dioxid de carbon de origine fosilă este un element pertinent. Or, Comisia nu și-ar fi îndeplinit obligația de a verifica în mod corespunzător dacă instalația menționată utiliza exclusiv biomasă. Mai mult, Comisia ar fi adresat o întrebare Agenției pentru Protecția Mediului, potrivit căreia i se părea că această instalație utiliza „aproape exclusiv" biomasă, ceea ce ar însemna că era la curent cu utilizarea combustibililor de origine fosilă de către o astfel de instalație. Astfel, Comisia ar fi ales în mod deliberat să înlăture fără motiv datele certificate furnizate de Agenția pentru Protecția Mediului, a căror imparțialitate nu putea fi repusă în discuție.

64 Pe de altă parte, Comisia ar fi întârziat să indice Agenției pentru Protecția Mediului că era de părere că instalațiile precum instalația în cauză, care declaraseră cantități de emisii de dioxid de carbon de origine fosilă egale cu zero, trebuiau excluse din ETS. Impunerea în sarcina Agenției pentru Protecția Mediului a unui pretins termen dincolo de care date noi, chiar pertinente, nu ar mai putea fi luate în considerare ar fi înșelătoare.

65 În replică, reclamanta reproșează, în plus, Comisiei că nu a impus în mod clar un termen Agenției pentru Protecția Mediului. Prin urmare, Comisia nu ar fi îndreptățită să își întemeieze argumentul pe tardivitatea anumitor informații care i-au fost prezentate. Or, potrivit reclamantei, Comisia nu ar fi putut exclude instalația în cauză din ETS dacă această instituție ar fi ținut seama de faptul că și-a rotunjit emisiile în conformitate cu normele în vigoare, în timp ce, în realitate, acestea nu erau nule.

66 Potrivit reclamantei, Comisia nu se poate prevala de depășirea unui termen pe care aceasta nu l-a stabilit. Contrar susținerilor Comisiei, datele comunicate de Agenția pentru Protecția Mediului în e-mailul din 26 ianuarie 2021 nu ar fi fost comunicate prea târziu pentru ca această instituție să le ia în considerare. Astfel, Comisia însăși ar fi efectuat modificări ale actelor care erau la acel moment în curs de adoptare, privind în special valoarea emisiilor a 10 % dintre cele mai performante instalații care intrau sub incidența altor produse de referință. Pe de altă parte, din anexa A 10 la cererea introductivă ar reieși că două instalații ar fi fost autorizate să furnizeze date actualizate ulterior adoptării deciziei atacate și, prin urmare, *a fortiori*, după 26 ianuarie 2021.

67 În plus, decizia atacată ar fi fost adoptată la mai mult de o lună după comunicarea de către Agenția pentru Protecția Mediului a existenței unei diferențe de tratament între instalațiile care au efectuat sau nu rotunjirea declarațiilor lor, iar Regulamentul privind produsele de referință ar fi fost adoptat aproape o lună și jumătate mai târziu. Or, luarea în considerare a instalației în cauză pentru calculul produsului de referință nu ar fi constituit decât o adaptare minoră. Deși Comisia arată că procesul de adoptare a deciziei atacate a durat 15 luni, ar trebui totuși să se observe că problema legată de luarea în considerare a instalațiilor care și-au rotunjit declarațiile la zero nu a putut fi ridicată de Agenția pentru Protecția Mediului decât după 12 luni și că tardivitatea acestor informații, invocată de Comisie, este în realitate în mare măsură imputabilă acesteia.

68 Comisia contestă argumentația reclamantei.

69 Potrivit jurisprudenței, în ceea ce privește o procedură administrativă care privește evaluări tehnice complexe, instituțiile și organele Uniunii trebuie să dispună de o putere de apreciere pentru a fi în măsură să își îndeplinească funcțiile. Însă, în cazul în care acestea dispun de o astfel de putere de apreciere, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative are, cu atât mai mult, o importanță fundamentală. Printre aceste garanții figurează în special obligația de a examina atent și imparțial toate elementele pertinente ale cauzei (a se vedea Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punctele 13 și 14).

70 Astfel cum reiese din considerentele (2)-(8) ale deciziei atacate, Comisia a efectuat controale privind exhaustivitatea și coerența informațiilor care i-au fost comunicate de serviciile competente ale statelor membre.

71 Contrar celor susținute de Comisie, reclamanta nu îi reproșează nicidecum că nu a efectuat controale la fața locului și nici că nu a verificat exactitatea declarațiilor prezentate de instalații autorităților competente ale statelor membre. În schimb, reclamanta arată că această instituție nu putea înlătura ca tardive informațiile care i-au fost transmise de Agenția pentru Protecția Mediului, potrivit cărora, pe de o parte, și-a rotunjit declarațiile de emisii și, pe de altă parte, emisiile sale de dioxid de carbon de origine fosilă reale nu erau nule în anul 2018.

72 Potrivit articolului 11 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2003/87, MNPA privind cea de a patra perioadă de comercializare (2021-2025) trebuiau să fie comunicate Comisiei înainte de 30 septembrie 2019. Este cert că acest termen a fost respectat în speță de Agenția pentru Protecția Mediului.

73 Reiese, în schimb, din dosar că niciun alt termen decât cel menționat la punctul 72 de mai sus nu a fost impus Agenției pentru Protecția Mediului. În această privință, afirmația Comisiei potrivit căreia ar fi fost stabilit un termen la 7 decembrie 2021 nu poate fi convingătoare. Astfel, acest termen, menționat într-un e-mail, a făcut obiectul unei contestații imediate din partea Agenției pentru Protecția Mediului, căreia serviciile Comisiei nu i s-au opus.

74 Pe de altă parte, este cert că modificările MNPA referitoare la valorile declarate de instalații sunt, la prima vedere, susceptibile să aibă un impact asupra definiției produsului de referință, în măsura în care acestea intră sub incidența ETS. Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazul instalațiilor care utilizează biomasă, din moment ce asemenea emisii nu sunt contabilizate pentru calculul numărului de certificate care trebuie restituite. Cu toate acestea, părțile sunt în dezacord cu privire la consecințele pe care Comisia ar fi trebuit să le deducă în speță din informațiile care i-au fost transmise de Agenția pentru Protecția Mediului între 26 ianuarie și 4 februarie 2021. Reclamanta susține că Comisia era obligată să aprecieze toate datele pertinente, indiferent de data transmiterii lor, deși Comisia consideră că, din momentul în care procedura de adoptare a regulamentului de stabilire a produselor de referință era în curs, era prea târziu pentru a-i prezenta modificări susceptibile să repună în discuție proiectele de criterii de referință. Comisia susține că, dacă astfel de modificări ar fi trebuit să fie luate în considerare, adoptarea actelor indispensabile alocării certificatelor cu titlu gratuit ar fi suferit în acest caz o întârziere considerabilă.

75 Or, nu se contestă că, la data la care Agenția pentru Protecția Mediului a avertizat Comisia cu privire la probleme legate de diferențele privind rotunjirea valorilor declarate și, *a fortiori*, atunci când Agenția pentru Protecția Mediului a informat Comisia că valoarea emisiilor instalației în cauză nu era nulă în anul 2018, ci era de 0,3727 t de dioxid de carbon de origine fosilă (a se vedea punctul 17 de mai sus), și anume la 4 februarie 2021, proiectul de regulament de stabilire a produselor de referință fusese deja prezentat Comitetului privind Schimbările Climatice. Prin e-mailul din 1 februarie 2021 (a se vedea punctul 16 de mai sus), Comisia a informat Agenția pentru Protecția Mediului că mai puteau fi luate în considerare numai modificări fără efect asupra produselor de referință.

76 Desigur, Comisia susține în mod întemeiat că articolul 10a din Directiva 2003/87 prevede că alocările cu titlu gratuit presupun în prealabil definirea criteriilor de referință pentru fiecare sector de activitate și că, potrivit articolului 11 alineatul (2) din directiva menționată, alocările cu titlu gratuit trebuie să intervină înainte de data de 28 februarie a anului în curs. Astfel, articolul 10a alineatul (2) din această directivă, prevăzând că punctul de plecare al criteriilor de referință *ex ante* este performanța medie a 10 % dintre cele mai eficiente instalații din sector, presupune stabilirea listei instalațiilor incluse în ETS. În consecință, Comisia poate, în principiu, să ia măsurile de organizare a procedurii administrative necesare pentru a garanta respectarea termenelor prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din aceeași directivă, printre altele prin acordarea unor termene autorităților naționale pentru a prezenta toate datele necesare pentru stabilirea listei instalațiilor incluse, precum și a performanțelor lor energetice. Cu toate acestea, astfel cum s-a constatat la punctul 73 de mai sus, nu reiese din dosar că, în speță, Comisia a acordat în mod clar Agenției pentru Protecția Mediului un termen imperativ.

77 În aceste condiții, Comisia avea obligația de a lua în considerare informațiile care îi fuseseră transmise.

78 Or, după cum reiese din e-mailul Comisiei din 1 februarie 2021, adresat Agenției pentru Protecția Mediului (a se vedea punctul 16 de mai sus), Comisia a refuzat de principiu, în speță, luarea în considerare a oricărei informații noi care ar putea avea un impact asupra listei instalațiilor incluse și asupra calculului valorilor de referință. Acest refuz a fost confirmat prin e-mailul Comisiei din 16 februarie 2021 (a se vedea punctul 18 de mai sus), în care Comisia a indicat Agenției pentru Protecția Mediului că nu poate ține seama de informațiile pe care aceasta din urmă i le comunicase la 4 februarie 2021, privind, pe de o parte, includerea a două instalații care au declarat valori care nu erau nule, dar erau mai mici de 0,5 t emisii de dioxid de carbon de origine fosilă și, pe de altă parte, excluderea instalației reclamantei, deși aceasta a rotunjit la 0 tone declarațiile sale de emisii pentru anul 2018, deși emisiile sale reale nerotunjite erau mai mari de 0 t și mai mici de 0,5 t. Procedând în acest fel, Comisia a încălcat obligația care îi revine în temeiul jurisprudenței citate la punctul 77 de mai sus de a examina atent și imparțial toate elementele pertinente ale speței.

79 În plus, astfel cum arată reclamanta, trebuie să se observe că criteriul de excludere menționat în scrisoarea de observații a Comisiei din 19 mai 2020 adresată Agenției pentru Protecția Mediului (a se vedea punctul 7 de mai sus) se referea la utilizarea, chiar și pentru un singur an din perioada de referință, a aproximativ 100 % biomasă. Întrucât acest criteriu are un caracter mai strict decât cel reținut în final de Comisie, această informație eronată a avut ca efect privarea Agenției pentru Protecția Mediului de posibilitatea de a cunoaște cu precizie, în cursul procedurii de adoptare a deciziei atacate, interpretarea dată de Comisie punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87.

80 Cu toate acestea, din cuprinsul punctelor 51-60 de mai sus rezultă că luarea în considerare a datelor prezentate la 4 februarie 2021 de Agenția pentru Protecția Mediului nu ar fi fost susceptibilă să aibă vreun impact asupra excluderii instalației reclamantei, întrucât, după cum reiese din cuprinsul punctelor 51-60 de mai sus, trebuia să se considere că instalațiile care au emis mai puțin de 0,5 t de dioxid de carbon de origine fosilă utilizau exclusiv biomasă în sensul punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87. În plus, din declarațiile părților din ședință rezultă că reducerea maximă a valorii de referință prevăzută la articolul 10a alineatul (2) al treilea paragraf litera (b) din directiva menționată (a se vedea punctul 36 de mai sus) ar fi fost atinsă, astfel încât este posibil ca includerea unei instalații mai performante decât media sau excluderea a două instalații incluse în mod eronat să fie în speță, ținând seama de numărul mare de instalații care intră sub incidența acestui criteriu de referință, zero sau, cel puțin, foarte marginală.

81 În aceste condiții, trebuie să se considere că încălcarea de către Comisie a obligației sale de a examina cu atenție și cu imparțialitate toate elementele pertinente ale cauzei constatate la punctul 78 de mai sus nu are incidență asupra legalității excluderii instalației în cauză din ETS. Trebuie să se observe de asemenea că, în cadrul prezentului litigiu, Tribunalul nu este sesizat cu problema includerii în MNPA notificată de Regatul Suediei a celorlalte două instalații menționate în e-mailul din 4 februarie 2021, care au declarat, fără a le rotunji, emisii de dioxid de carbon de origine fosilă mai mici de 0,5 t.

82 Rezultă că, în pofida erorii săvârșite de Comisie prin refuzul de principiu de a ține seama de informațiile care i-au fost transmise de Agenția pentru Protecția Mediului la 4 februarie 2021, primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

– *Cu privire la al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat*

83 Reclamanta susține că, întrucât Comisia nu i-a dat posibilitatea de a prezenta observații înainte de adoptarea deciziei atacate, aceasta i-a încălcat dreptul de a fi ascultată. Ea consideră că această încălcare este contrară articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și că, în lipsa acestei încălcări, ar fi putut dovedi că instalația în cauză nu utiliza exclusiv biomasă, ci că emisiile de dioxid de carbon ale acesteia erau parțial de origine fosilă. Reclamanta susține că ar fi putut astfel să își asigure mai bine apărarea dacă dreptul său de a fi ascultată ar fi fost respectat. Aceasta susține că ar fi putut indica Comisiei că a rotunjit la zero emisiile sale de dioxid de carbon de origine fosilă, deși acestea nu erau nule, și că intenționa să continue să emită dioxid de carbon de origine fosilă în perioada 2021-2025.

84 Reclamanta susține de asemenea că decizia atacată o afectează foarte defavorabil. În opinia sa, pe de o parte, este privată de un profit anual de peste 3 milioane de euro estimat pe baza alocării de certificate de emisie cu titlu gratuit de care a beneficiat pentru anul 2020. Pe de altă parte, excluderea instalației în cauză din ETS o privează de autorizația de emisie de dioxid de carbon de origine fosilă și o expune unor sancțiuni penale.

85 În sfârșit, reclamanta arată că, din moment ce punctul 1 din anexa I la Directiva 2003/87 este redactat la timpul prezent, împrejurarea eventuală că nu a utilizat decât biomasă în perioada de referință (2014-2018) nu ar trebui să fie determinantă în ceea ce privește aspectul dacă intenționa să emită dioxid de carbon de origine fosilă în anii următori. Ea apreciază că, dacă ar fi putut invoca acest argument, ar fi putut demonstra dreptul instalației în cauză de a rămâne în ETS.

86 Comisia contestă argumentația reclamantei.

87 Potrivit articolului 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale, orice persoană are dreptul de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

88 Reiese din jurisprudență că respectarea dreptului la apărare în orice procedură inițiată împotriva unei persoane și care poate să conducă la un act cauzator de prejudiciu constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii care trebuie să fie garantat chiar în lipsa oricărei reglementări privind procedura. Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea să își exprime în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele (a se vedea Hotărârea din 9 iunie 2005, Spania/Comisia, C-287/02, EU:C:2005:368, punctul 37 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctul 87 și jurisprudența citată).

89 În speță, dreptul de a fi ascultat nu a fost încălcat. Astfel, după cum afirmă Comisia, procedura prevăzută la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2003/87 este inițiată numai împotriva statului membru în cauză. Această procedură urmărește asigurarea de către Comisie a faptului că MNPA referitoare la alocarea cu titlu gratuit a certificatelor de emisii prezentate de statul membru în cauză sunt conforme cu normele prevăzute la articolul 10a alineatul (1) din directiva menționată.

90 În ceea ce privește această procedură, potrivit articolului 14 din Regulamentul delegat (UE) 2019/331 al Comisiei din 19 decembrie 2018 de stabilire a normelor tranzitorii pentru întreaga Uniune privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a certificatelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87 (JO 2019, L 59, p. 8), operatorii instalațiilor în cauză nu dispun de niciun drept procedural specific. Potrivit normelor prevăzute de regulamentul delegat menționat, operatorii instalațiilor în cauză trebuie audiați în cadrul procedurii naționale referitoare la prezentarea către Comisie a listei instalațiilor care intră sub incidența Directivei 2003/87, precum și a certificatelor gratuite alocate fiecărei instalații. În această privință, articolul 3 din regulamentul delegat menționat prevede că statele membre trebuie să ia măsurile administrative adecvate pentru punerea în aplicare a normelor prevăzute de acest regulament. Pe de altă parte, reclamanta nu a afirmat că, în fața Agenției pentru Protecția Mediului, nu a fost în măsură să își prezinte punctul de vedere în mod util și efectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 septembrie 2014, Arctic Paper Mochenwangen/Comisia, T-634/13, nepublicată, EU:T:2014:828, punctul 105 și jurisprudența citată).

91 Rezultă că al doilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie să fie înlăturat.

– Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

92 Reclamanta susține că, pentru a îndeplini obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE, decizia atacată ar fi trebuit, pe de o parte, să indice motivele care justifică interpretarea de către Comisie a criteriilor de aplicare a exceptării privind biomasa și, pe de altă parte, să menționeze în mod explicit motivele pentru care, în primul rând, faptul că emitea dioxid de carbon de origine fosilă nu era relevant, în al doilea rând, faptul că instalații ale căror niveluri de emisie erau comparabile au fost tratate în mod diferit, în al treilea rând, faptul că Comisia nu a ținut seama de informațiile privind existența emisiilor sale de dioxid de carbon de origine fosilă care i-au fost comunicate de Agenția pentru Protecția Mediului, în al patrulea rând, faptul că nu a fost audiată în pofida informațiilor de care dispunea Comisia și, în al cincilea rând, faptul că Comisia, pentru a

stabili dacă îi era aplicabilă excepția referitoare la biomasă, a luat în considerare numai emisiile de dioxid de carbon de origine fosilă din trecut ale instalației în cauză, iar nu emisiile sale actuale sau viitoare.

93 Comisia contestă argumentația reclamantei.

94 Motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul autorului actului atacat, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate pentru a-și apăra drepturile, iar instanței Uniunii să își exercite controlul (a se vedea Hotărârea din 23 septembrie 2009, Polonia/Comisia, T-183/07, EU:T:2009:350, punctul 136 și jurisprudența citată).

95 Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 23 septembrie 2009, Polonia/Comisia, T-183/07, EU:T:2009:350, punctul 137 și jurisprudența citată).

96 Trebuie să se considere de asemenea că respectarea obligației de motivare în temeiul articolului 296 TFUE, în ceea ce privește o decizie privind MNPA pentru alocarea tranzitorie cu titlu gratuit a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, conform articolului 11 alineatul (3) din Directiva 2003/87, are o importanță cu atât mai mare cu cât, în speță, exercitarea competenței de control a Comisiei în temeiul acestei din urmă dispoziții implică evaluări economice și ecologice complexe, iar controlul legalității și al temeiniciei acestor evaluări de către instanța Uniunii este restrâns (a se vedea Hotărârea din 23 septembrie 2009, Polonia/Comisia, T-183/07, EU:T:2009:350, punctul 138 și jurisprudența citată).

97 În speță, motivarea care figurează în considerentul (11) al deciziei atacate (a se vedea punctul 20 de mai sus) evidențiază fără echivoc raționamentul urmat în decizia atacată. Astfel, din considerentul menționat rezultă că Comisia a apreciat că instalația în cauză, întrucât utilizase exclusiv biomasă, trebuia exclusă din ETS în temeiul punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87.

98 Aceste indicații fiind suficiente pentru a-i permite reclamantei să își introducă în mod util acțiunea, iar Tribunalului să aprecieze legalitatea deciziei atacate, Comisia nu era, în consecință și contrar celor susținute de reclamantă, obligată să furnizeze o motivare specifică cu privire la aspectele menționate la punctul 92 de mai sus.

99 Prin urmare, este necesar să se respingă al treilea aspect al celui de al treilea motiv și, prin urmare, motivul menționat în ansamblul său.

Cu privire la temeinicia deciziei atacate

100 Trebuie analizat mai întâi al cincilea motiv invocat de reclamantă, referitor la legalitatea interpretării criteriilor de excludere reținute de Comisie în decizia atacată. Astfel, în susținerea acestui motiv, reclamanta susține că, apreciind că toate instalațiile care au declarat emisii de dioxid de carbon fosile nule, inclusiv cele care au rotunjit la zero emisiile reale, trebuie să fie excluse din ETS, Comisia nu respectă dispozițiile esențiale ale Directivei 2003/87.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea Directivei 2003/87

101 Prezentul motiv cuprinde două aspecte. În susținerea celui dintâi, reclamanta invocă faptul că Comisia a luat în considerare în mod eronat perioada de referință definită la articolul 2 punctul 14 din Regulamentul delegat 2019/331 pentru a stabili dacă instalația în cauză putea intra sub incidența ETS. În susținerea celui de al doilea, aceasta arată că interpretarea de către Comisie a Directivei 2003/87 și în special a punctului 1 din anexa I la aceasta este afectată de mai multe erori de drept.

– *Cu privire la primul aspect al celui de al cincilea motiv, întemeiat pe luarea în considerare în mod eronat a valorilor anterioare*

102 Reclamanta arată că din articolul 11 din Directiva 2003/87 rezultă că perioada de referință definită la articolul 2 punctul 14 din Regulamentul delegat 2019/331, și anume cea cuprinsă între anul 2014 și anul 2018, nu este pertinentă decât pentru a determina numărul de certificate care pot fi alocate cu titlu gratuit. În schimb, nu ar fi stabilită nicio legătură între această perioadă de referință și excepția referitoare la excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă, prevăzută la punctul 1 din anexa I la directiva menționată. Reclamanta apreciază, așadar, că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a dedus excluderea instalației în cauză din ETS din faptul că nu declarase nicio emisie de dioxid de carbon de origine fosilă în perioada de referință.

103 Potrivit reclamantei, problema dacă o instalație intră sub incidența ETS ar trebui, dimpotrivă, să depindă nu de emisiile sale istorice, anterioare cu mai mult de doi ani, ci de cele efectiv generate la momentul adoptării MNPA și de intenția întreprinderii de a genera emisii în viitor. În caz contrar, o întreprindere care intenționează să emită dioxid de carbon de origine fosilă ar fi privată de posibilitatea de a obține autorizația necesară.

104 Comisia contestă argumentația reclamantei.

105 Potrivit articolului 11 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2003/87, lista instalațiilor care intră sub incidența directivei menționate pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2021 se transmite până la 30 septembrie 2019, iar listele pentru fiecare perioadă ulterioară de cinci ani se transmit o dată la cinci ani după această dată. Fiecare listă conține informații privind activitatea de producție, transferurile de căldură și gaze, producția de energie electrică și emisiile la nivel de subinstalație în cursul celor cinci ani calendaristici care precedă transmiterea listei. Alocările cu titlu gratuit se acordă numai instalațiilor pentru care se furnizează astfel de informații.

106 Articolul 2 punctul 14 din Regulamentul delegat 2019/331 definește, la rândul său, „perioada de referință” ca fiind „cei cinci ani calendaristici care precedă termenul limită pentru transmiterea datelor către Comisie în temeiul articolului 11 alineatul (1) din Directiva 2003/87”.

107 Articolul 11 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2003/87 este redactat după cum urmează:

„Fiecare stat membru publică și prezintă Comisiei […] lista instalațiilor de pe teritoriul său care intră sub incidența [Directivei 2003/87], precum și certificatele alocate cu titlu gratuit fiecărei instalații […]”

108 Mai întâi, trebuie arătat că articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2003/87 vizează „lista instalațiilor […] care intră sub incidența [directivei menționate]”. În schimb, interpretarea reclamantei potrivit căreia trebuie să se facă distincție între perioada de referință, pentru care datele istorice ale fiecărei instalații trebuie luate în considerare în vederea calculării numărului de certificate care îi pot fi alocate cu titlu gratuit, și perioada care trebuie luată în considerare pentru aplicarea excluderii instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă nu are niciun temei în dispozițiile directivei menționate.

109 Astfel, noțiunea „instalații[…] care intră sub incidența” Directivei 2003/87 nu poate fi interpretată independent de articolul 2 alineatul (1) din directiva menționată, care face trimitere la activitățile enumerate în anexa I la această directivă, al cărei punct 1 prevede excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă. Rezultă astfel din economia acestor dispoziții, luate împreună, că, pentru a fi eligibile pentru distribuirea cu titlu gratuit de certificate, instalațiile trebuie să figureze pe lista MNPA, ceea ce presupune ca acestea să îndeplinească unul dintre criteriile de includere în ETS prevăzut în anexa menționată.

110 Distincția invocată de reclamantă potrivit căreia ar trebui să se țină seama de intențiile viitoare ale operatorului pentru a figura pe lista MNPA și a beneficia astfel de alocarea cu titlu gratuit de certificate este, prin urmare, contrară dispozițiilor clare ale Directivei 2003/87.

111 Prin urmare, primul aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins.

– *Cu privire la al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, întemeiat pe erori de drept*

112 În primul rând, reclamanta arată că modificarea punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 prin Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii ETS (JO 2009, L 140, p. 63) urmărește să reducă constrângerile impuse operatorilor de instalații care utilizează biomasă prin scutirea acestora de declarațiile necesare pentru obținerea certificatelor necesare pentru acoperirea emisiilor legate de procesul lor de producție. Respectiva scutire prezintă, în opinia sa, un caracter minor în raport cu celelalte modificări introduse prin această din urmă directivă.

113 În al doilea rând, reclamanta susține că, în schimb, elementul central al modificărilor aduse ETS prin Directiva 2009/29 consta în definirea produselor de referință pentru calculul alocărilor cu titlu gratuit ale certificatelor de emisii. Aceasta arată că articolul 10a din Directiva 2003/87, care a fost introdus prin Directiva 2009/29, definește certificatele care trebuie alocate în funcție de emisiile realizate de 10 % dintre cele mai eficiente instalații din punct de vedere ecologic și de cantitățile produse de fiecare instalație, indiferent de emisiile sale efective. Această nouă dispoziție ar urmări astfel să încurajeze fiecare operator să reducă raportul dintre emisiile sale și producția sa și una dintre metodele menționate în mod explicit în acest scop ar consta în încurajarea utilizării biomasei, care este regenerabilă, mai degrabă decât a combustibililor de

origine fosilă. În orice caz, potrivit reclamantei, modificările introduse urmăreau în mod expres să nu încurajeze operatorii să își sporească emisiile [articolul 10a din Directiva 2003/87 și considerentul (23) al Directivei 2009/29].

114 Reclamanta susține că luarea în considerare a eficienței ecologice a biomasei rezultă din atribuirea unui factor egal cu zero emisiilor generate de biomasă și din faptul că calculul emisiilor evacuate de 10 % dintre cele mai eficiente instalații nu ține seama decât de emisiile combustibililor de origine fosilă. Cu toate acestea, ar fi absurd, în această logică, să nu se poată ține seama de reducerea la zero a emisiilor care ar interveni în cazul în care operatorii ar reuși să înlocuiască complet biomasa cu combustibilii de origine fosilă. Într-o astfel de situație, operatorii ar fi încurajați să nu utilizeze exclusiv biomasa pentru a putea continua să beneficieze de alocări de certificate cu titlu gratuit. Potrivit reclamantei, interpretarea excepției privind biomasa făcută de Comisie în decizia atacată, întrucât conduce la rezultatul paradoxal de a exclude din produsul de referință instalația în cauză, una dintre cele mai performante din punct de vedere ecologic, este direct contrară literei și economiei articolului 10a din Directiva 2003/87.

115 În al treilea rând, ca urmare a celor de mai sus, reclamanta consideră că interpretarea dată în decizia atacată punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 intră în conflict cu articolul 10a din aceeași directivă, care ar trebui totuși să prevaleze în această privință.

116 Comisia contestă argumentația reclamantei.

117 În primul rând, astfel cum arată Comisia în mod întemeiat, modificarea adusă punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87, care urmărește excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă nu are un caracter accesoriu, din moment ce definește domeniul de aplicare al ETS. Astfel, articolul 2 din directiva menționată definește instalațiile care intră sub incidența ETS făcând trimitere la anexa menționată, așadar, printre altele, la dispoziția în cauză. Reclamanta nu prezintă, pe de altă parte, niciun element de natură să susțină argumentul său potrivit căruia această dispoziție urmărește doar să reducă constrângerile administrative pe care le impune ETS instalațiilor care intră sub incidența acestuia. Delimitarea domeniului de aplicare al acestei directive care exclude instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu prezintă, prin urmare, un caracter secundar în raport cu articolul 10a din aceeași directivă. Astfel, criteriile de referință *ex ante* care sunt definite în acesta nu au vocația de a se aplica decât instalațiilor care intră sub incidența ETS.

118 În al doilea rând, astfel cum arată reclamanta, excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă împiedică luarea în considerare a performanțelor ecologice ale acestor instalații pentru calculul criteriilor de referință. Aceasta are însă drept contrapartidă, pentru instalațiile în cauză, lipsa obligației de a restitui certificate în număr egal cu emisiile de dioxid de carbon produse de aceste instalații, care era deja prevăzută în anexa IV la Directiva 2003/87 în redactarea sa inițială. Această împrejurare, deși nu permite să se țină seama de performanțele ecologice ale instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă, permite în schimb evitarea efectelor de balast pe care le-ar determina posibilitatea unei instalații despre care se consideră că nu emite dioxid de carbon de a dispune de o alocare cu titlu gratuit a certificatelor de emisii. Lipsa de efect asupra valorilor instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă nu poate avea totuși drept consecință faptul că punctul 1 din anexa I la directiva menționată poate fi interpretat independent de articolul 11 din aceeași directivă. Or, astfel cum rezultă din examinarea primului aspect al prezentului motiv, apartenența la ETS a unei instalații care utilizează biomasă este legată de faptul că a emis dioxid de carbon de origine fosilă în perioada de referință.

119 În al treilea rând, nici interpretarea punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 potrivit căreia trebuie excluse instalațiile ale căror emisii au fost nule în perioada de referință nu este contrară articolului 10a din directiva menționată. Astfel, această dispoziție nu impune să se țină seama de performanțele ecologice realizate de instalații care nu intră sub incidența ETS, ci prevede, dimpotrivă, că trebuie luate în considerare emisiile instalațiilor care intră sub incidența unui criteriu de referință *ex ante*. Or, ca urmare a excluderii acestor instalații atunci când utilizează exclusiv biomasă, nu se poate considera că acestea fac parte dintr-un asemenea criteriu de referință.

120 În al patrulea rând, este cert că instalațiile care nu intră sub incidența ETS nu sunt eligibile pentru alocările cu titlu gratuit de certificate. Rezultă că reclamanta, din moment ce instalația în cauză a fost exclusă din ETS, nu se află într-o situație comparabilă cu cele ale altor întreprinderi care dețin instalații care intră sub incidența acestuia în scopul unor astfel de alocări și au obligația de a restitui un număr de certificate egal cu emisiile lor. Ca urmare a acestui fapt, reclamanta evită de asemenea riscul de a suferi sancțiunile prevăzute la articolul 16 din Directiva 2003/87 în cazul încălcării de instalațiile incluse în ETS a obligațiilor lor. În consecință, împrejurarea că interpretarea punctului 1 din anexa I la directiva menționată reținută în decizia atacată conduce la faptul că reclamanta nu mai poate beneficia de alocări cu titlu gratuit de certificate nu încalcă principiul egalității de tratament.

121 În al cincilea rând, nicio dispoziție din Directiva 2003/87 nu implică faptul că includerea unei instalații în ETS este strict neutră în raport cu situația concurențială a acestor instalații în raport cu cele care nu intră în acesta sau sunt excluse din aceasta. Rezultă că denaturările concurenței invocate de reclamantă nu sunt de natură să stabilească nelegalitatea interpretării de către Comisie, în decizia atacată, a punctului 1 din anexa I la directiva menționată.

122 În al șaselea rând, contrar celor susținute de reclamantă, împrejurarea că interpretarea dată punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 în decizia atacată poate conduce la încetarea utilizării exclusive a biomasei de instalații astfel excluse nu poate dovedi nelegalitatea acestei interpretări. Astfel, obiectivul global de reducere a emisiilor urmărit de ETS nu poate conduce la invalidarea excluderii instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă pentru motivul că anumiți operatori ar putea fi determinați să facă în mod liber alegeri mai puțin eficiente din punct de vedere ecologic. Astfel de eventualități sunt inerente oricărui efect de prag, care nu pot fi evitate în cazurile în care domeniul de aplicare al unei măsuri precum ETS este delimitat. În consecință, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă din mecanismele de alocare cu titlu gratuit a certificatelor este contrară obiectivelor directivei menționate și încalcă principiul proporționalității.

123 Reclamanta nu a dovedit astfel nelegalitatea interpretării punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 reținută de Comisie în decizia atacată. Prin urmare, al doilea aspect al celui de al cincilea motiv și, prin urmare, motivul menționat în ansamblul său trebuie respinse.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere

124 Reclamanta susține că, prin faptul că a considerat că instalația în cauză utiliza exclusiv biomasă, Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere. În această privință, ea susține că instalația în cauză a emis dioxid de carbon de origine fosilă în perioada de referință, în anul 2018, precum și în anii 2019 și 2020, și că valorile declarate de 0 t rezultau dintr-o rotunjire. Prin refuzul de a ține seama de aceste informații, care îi fuseseră comunicate de Agenția pentru Protecția Mediului înainte de adoptarea deciziei atacate, Comisia nu numai că ar fi tratat în mod diferit instalații

comparabile, din moment ce nu s-a opus includerii în MNPA suedeză a unor instalații care au emis cantități de dioxid de carbon de origine fosilă efective echivalente, ci a refuzat de asemenea în mod eronat să ia în considerare informații pertinente. Prin urmare, aceasta ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că instalația în cauză utiliza exclusiv biomasă în sensul punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87.

125 În plus, Comisia nu ar fi urmat o practică coerentă. Astfel, Comisia pare să își întemeieze în prezent interpretarea excepției privind utilizarea exclusivă a biomasei pe faptul că o instalație nu a raportat nicio emisie de dioxid de carbon de origine fosilă pe întreaga perioadă de referință de cinci ani, o declarație pozitivă pentru un singur an din perioada menționată fiind suficientă pentru a o sustrage de la excluderea din ETS. Or, în scrisoarea sa de observații din 19 mai 2020, Comisia ar fi susținut o poziție diferită, potrivit căreia simplul fapt că o instalație a declarat emisii aproape nule într-un singur an din perioada de referință ar fi suficient pentru a justifica excluderea acesteia. În temeiul unor astfel de criterii, pe care le contestă, reclamanta apreciază că ar fi trebuit să fie exclusă și din a treia perioadă de comercializare, cuprinsă între 2013 și 2020.

126 Astfel, reclamanta afirmă că se află, din cauza deciziei atacate, într-o situație paradoxală, întrucât, pentru a putea beneficia în viitor de alocări cu titlu gratuit de certificate, ar fi trebuit să își mărească emisiile de dioxid de carbon de origine fosilă la mai mult de o tonă pe an. De altfel, aceasta ar fi pregătită să le mărească la peste cinci tone pe an în cazul în care ar fi adoptată o modificare legislativă care extinde excluderea pentru utilizarea exclusivă a biomasei la instalațiile care emit mai puțin de cinci tone de dioxid de carbon de origine fosilă pe an.

127 În plus, din moment ce nu ar fi redactate în termeni cu exactitate identici, punctele 1 și 3 din anexa I la Directiva 2003/87 (a se vedea punctul 40 de mai sus) nu pot privi aceleași instalații. Prin urmare, ar fi ilogic ca, în toate cazurile, instalațiile cu emisii scăzute de dioxid de carbon de origine fosilă să fie asimilate instalațiilor care utilizează combustibili de origine fosilă numai pentru fazele de pornire și de oprire a unității. Prin urmare, contrar celor susținute de Comisie, emisiile reduse de dioxid de carbon de origine fosilă nu ar însemna că acestea pot fi considerate ca fiind irelevante pentru aplicarea excluderii prevăzute la punctul 1 din anexa menționată.

128 În sfârșit, reclamanta face trimitere la argumentația sa prin care urmărește să demonstreze că informațiile care puteau justifica menținerea instalației în cauză în ETS au fost transmise Comisiei de Agenția pentru Protecția Mediului la o dată care nu împiedica luarea lor în considerare (a se vedea punctele 66 și 67 de mai sus).

129 Comisia contestă argumentația reclamantei.

130 Potrivit jurisprudenței, într-un cadru tehnic complex și cu caracter evolutiv precum cel din prezenta cauză, autoritățile competente ale Uniunii dispun de o largă putere de apreciere, în special în ceea ce privește aprecierea unor elemente factuale de ordin științific și tehnic deosebit de complexe pentru a determina natura și întinderea măsurilor pe care le adoptă, în timp ce controlul instanței Uniunii trebuie să se limiteze la a examina dacă exercitarea unei asemenea competențe nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă aceste autorități nu au depășit în mod vădit limitele puterii lor de apreciere. Într-un asemenea context, instanța Uniunii nu poate să substituie prin aprecierea sa cu privire la elementele factuale de ordin științific și tehnic pe cea a autorităților Uniunii, care sunt singurele cărora Tratatul FUE le-a încredințat această sarcină (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 60, și Hotărârea din 21 iunie 2018, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-5/16, EU:C:2018:483, punctul 150 și jurisprudența citată).

131 În plus, trebuie precizat că puterea largă de apreciere de care dispun autoritățile Uniunii și care presupune un control jurisdicțional limitat al modului în care este exercitată nu se aplică exclusiv în ceea ce privește natura și sfera de aplicare a dispozițiilor care trebuie adoptate, ci se aplică și, într-o anumită măsură, în ceea ce privește constatarea datelor de bază. Totuși, un astfel de control jurisdicțional, chiar dacă are o aplicabilitate limitată, necesită ca autoritățile Uniunii, autoare ale actului în cauză, să fie în măsură să demonstreze în fața instanței Uniunii că actul a fost adoptat prin exercitarea efectivă a puterii lor de apreciere, care presupune că au fost luate în considerare toate elementele și circumstanțele pertinente ale situației pe care acest act era menit să o reglementeze (Hotărârea din 8 iulie 2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, punctele 33 și 34; a se vedea de asemenea Hotărârea din 30 aprilie 2015, Polynt și Sitre/ECHA, T-134/13, nepublicată, EU:T:2015:254, punctul 53 și jurisprudența citată).

132 Revine, așadar, instanței Uniunii, în raport cu elementele invocate de reclamant, sarcina de a verifica exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, precum și de a controla dacă aceste elemente constituie toate datele pertinente care trebuie luate în considerare pentru a aprecia o situație complexă și dacă sunt de natură să susțină concluziile deduse (Hotărârea din 6 noiembrie 2008, Țările de Jos/Comisia, C-405/07 P, EU:C:2008:613, punctul 55; a se vedea de asemenea Hotărârea din 9 septembrie 2011, Franța/Comisia, T-257/07, EU:T:2011:444, punctul 87 și jurisprudența citată).

133 Potrivit Comisiei, în lista instalațiilor vizate de MNPA, Agenția pentru Protecția Mediului a declarat zero emisii de dioxid de carbon de origine fosilă, în ceea ce o privește pe reclamantă, pentru toți anii din perioada de referință. Reclamanta susține ea însăși că și-a rotunjit la zero declarațiile privind emisiile în fiecare dintre anii perioadei de referință, pentru a respecta regulile de rotunjire. Înscrisurile din dosarul prezentat Tribunalului nu permit să se stabilească cu certitudine dacă datele care figurează în e-mailul adresat de Agenția pentru Protecția Mediului Comisiei la 4 februarie 2021 (a se vedea punctul 17 de mai sus), potrivit cărora reclamanta declarase o cantitate de emisii de 0,3727 t dioxid de carbon de origine fosilă pentru anul 2018, fuseseră comunicate Comisiei anterior acestui e-mail. În această privință, din documentele referitoare la reclamantă care au fost depuse de părți în urma măsurii de organizare a procedurii adoptate de Tribunal nu reiese că Comisia ar fi dispus de respectivele informații înainte de data menționată.

134 Cu toate acestea, chiar dacă aceasta ar fi fost situația, luarea în considerare a unor emisii mai mici de 0,5 t dioxid de carbon de origine fosilă ar fi încălcat, în orice caz, regulile de rotunjire, care, astfel cum s-a arătat la punctele 60 și 61 de mai sus, prezentau un caracter general și imperativ. Or, aplicarea uniformă a normelor de funcționare a ETS urmărește să evite denaturarea pieței certificatelor, ceea ce este indispensabil pentru a atinge, în mod indirect, obiectivul protecției mediului urmărit de piața respectivă (Concluziile avocatului general Campos Sánchez-Bordona prezentate în cauza ArcelorMittal Rodange et Schifflange, C-321/15, EU:C:2016:516, punctul 78).

135 Rezultă că, prin faptul că a considerat că instalația în cauză utiliza exclusiv biomasă și că, prin urmare, excluderea prevăzută la punctul 1 din anexa I la Directiva 2003/87 trebuia aplicată instalației menționate, Comisia nu a săvârșit nicio eroare vădită de apreciere.

136 În plus, trebuie arătat, în primul rând, că pretinsa încălcare a principiului egalității de tratament, care rezultă, potrivit reclamantei, din tratamentul diferit al instalațiilor în situații comparabile, este lipsită de relevanță în ceea ce privește aplicarea la instalația în cauză a normelor de funcționare a ETS. De altfel, această problemă va fi apreciată în continuare, în cadrul examinării celui de al doilea motiv al acțiunii.

137 În al doilea rând, împrejurarea, chiar presupunând că ar fi dovedită, că, potrivit aplicării criteriului de excludere reținut de Comisie în decizia atacată, instalația în cauză ar fi trebuit să fie deja exclusă pentru perioada precedentă este lipsită de orice efect asupra legalității deciziei atacate, care privește numai perioada de atribuire a certificatelor cuprinsă între 2021 și 2025.

138 În al treilea rând, rezultă atât din articolul 11 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2003/87, în redactarea rezultată din Directiva 2018/410, cât și din articolul 2 punctul 14 din Regulamentul delegat 2019/331 că perioada de referință de cinci ani care trebuia luată în considerare în decizia atacată pentru evaluarea emisiilor era cuprinsă între 2014 și 2018. Intenția reclamantei de a realiza emisii de dioxid de carbon de origine fosilă în perioada 2021-2025 este, așadar, lipsită de incidență asupra legalității deciziei atacate.

139 În al patrulea rând, astfel cum părțile au convenit de altfel în ședință ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, finalitatea ETS nu este de a aloca certificate cu titlu gratuit, ci de a încuraja instalațiile să își diminueze emisiile de gaze cu efect de seră și în special de a încuraja utilizarea biomasei mai degrabă decât a combustibililor de origine fosilă. Prin urmare, atunci când o instalație a fost exclusă din ETS ca urmare a faptului că utilizează exclusiv biomasă, nu se poate susține în mod valabil că această excludere este afectată de o eroare vădită de apreciere.

140 În sfârșit, în al cincilea rând, în măsura în care reclamanta reia, în susținerea primului motiv pe care îl invocă, afirmațiile referitoare la rotunjirea la care a fost supusă raportarea emisiilor sale de dioxid de carbon de origine fosilă referitoare la anul 2018, precum și la neluarea în considerare de către Comisie a datelor care i-au fost transmise de Agenția pentru Protecția Mediului la 26 ianuarie și la 4 februarie 2021, care au fost deja apreciate în prezenta hotărâre, este suficient să se facă trimitere la punctele 51-60 și 69-82 de mai sus.

141 Rezultă din cele ce precedă că primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

142 Potrivit reclamantei, în decizia atacată, Comisia a încălcat principiul egalității de tratament în două privințe.

143 Pe de o parte, astfel cum Agenția pentru Protecția Mediului ar fi semnalat Comisiei în e-mailul său din 4 februarie 2021, instalații cu niveluri comparabile de emisii de dioxid de carbon de origine fosilă ar fi tratate în mod diferit în ceea ce privește includerea lor în ETS pentru simplul motiv că unele dintre ele și-ar fi rotunjit declarațiile, în timp ce altele nu. Reclamanta arată de asemenea că cel puțin una dintre instalațiile a căror includere în ETS nu a fost contestată de Comisie a emis mai puțin dioxid de carbon de origine fosilă decât instalația în cauză. Respectarea principiului egalității de tratament ar fi implicat faptul ca Comisia, care fusese informată cu privire la situație înainte de adoptarea deciziei atacate, să evite tratarea în mod diferit a unor situații comparabile. Contrar celor pretinse de Comisie, o simplă diferență între declarații rezultată din faptul că, pentru anumite instalații, s-a efectuat o rotunjire, în timp ce pentru altele nu ar fi pertinentă și nu ar justifica un tratament diferit între aceste două categorii de exploatații.

144 Pe de altă parte, încălcarea principiului egalității de tratament săvârșită în speță de Comisie ar fi la originea unor denaturări ale concurenței și ar recompensa în mod nejustificat producătorii care utilizează carburanți de origine fosilă, care, spre deosebire de reclamantă, ar avea acces la ETS și ar putea astfel să realizeze profituri prin revânzarea certificatelor lor gratuite neutilizate.

Reclamanta apreciază că excluderea sa determină, așadar, între producători care aparțin aceluiași produs de referință, o diferență de tratament nejustificată în raport cu obiectivele de mediu urmărite de ETS.

145 Comisia contestă argumentația reclamantei.

146 Principiul egalității de tratament, ca principiu general de drept al Uniunii, impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 octombrie 1977, Ruckdeschel și alții, 117/76 și 16/77, EU:C:1977:160, punctul 7, și Hotărârea din 17 decembrie 2020, Centraal Israëlitisch Consistorie van België și alții, C-336/19, EU:C:2020:1031, punctul 85 și jurisprudența citată).

147 Reiese din dosar, în special din duplică și din răspunsurile Comisiei și ale reclamantei în urma măsurii de organizare a procedurii adoptate de Tribunal, că, cu excepția a două cazuri în care aceasta a recunoscut că a săvârșit o eroare prin faptul că nu a exclus instalațiile în cauză, Comisia a exclus din ETS instalațiile care au declarat emisii de dioxid de carbon de origine fosilă nule sau mai mici de 0,5 t în perioada de referință. Întrucât se află în această situație, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat, în temeiul principiului egalității de tratament, că ar fi trebuit să beneficieze de un tratament diferit.

148 Este adevărat că Comisia precizează că ar fi trebuit să excludă două instalații ale căror emisii de dioxid de carbon de origine fosilă erau mai mici de 0,5 t. Cu toate acestea, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că principiul egalității de tratament trebuie să fie în concordanță cu respectarea legalității, potrivit căreia nimeni nu poate invoca, în interesul său, o nelegalitate comisă în favoarea altei persoane. O astfel de abordare ar echivala cu consacrarea principiului „egalității de tratament în nelegalitate” (a se vedea Hotărârea din 16 noiembrie 2006, Peróxidos Orgánicos/Comisia, T-120/04, EU:T:2006:350, punctul 77 și jurisprudența citată). În această privință, trebuie să se observe că, în ședință, Comisia nu a exclus remedierea nelegalității includerii acestor două instalații ca urmare a intervenirii prezentei hotărâri.

149 De asemenea, trebuie înlăturate ca nefondate afirmațiile reclamantei potrivit cărora aceasta se află într-o situație mai defavorabilă decât întreprinderile care intră sub incidența aceluiași produs de referință. Astfel, excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă se opune ca acestea să fie considerate ca intrând sub incidența unui produs de referință. Reclamanta nu se află, așadar, în aceeași situație precum întreprinderile care intră sub incidența unui criteriu de referință *ex ante* și care sunt incluse în ETS. În această privință, în plus, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din aprecierea celui de al cincilea motiv (a se vedea punctul 120 de mai sus), interpretarea criteriului de excludere prevăzut la punctul 1 din anexa I la Directiva 2003/87 potrivit căreia instalațiile care nu au emis dioxid de carbon de origine fosilă sau care au emis cantități care trebuie rotunjite la zero nu pot beneficia de o alocare cu titlu gratuit a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră nu încalcă principiul egalității de tratament.

150 Prin urmare, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că decizia atacată încalcă în mod direct principiul egalității de tratament, și aceasta fără a aduce atingere problemei, care face obiectul celui de al șaselea motiv al acțiunii, dacă excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă constituie, prin ea însăși, o încălcare a acestui principiu.

151 Rezultă că al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime

152 Reclamanta arată că a efectuat în mod voluntar o tranziție prin care urmărea să asigure funcționarea instalației sale în principal pe bază de biomasă și că s-a conformat astfel în mod spontan obiectivelor urmărite de Directiva 2003/87. În plus, ea susține că nu a putut prevedea că acest comportament ar determina excluderea sa din ETS, astfel încât este privată de autorizația de a utiliza combustibil de origine fosilă, precum și de produsul financiar din revânzarea certificatelor de emisii care îi erau alocate cu titlu gratuit. Dimpotrivă, aceasta apreciază că putea deduce din poziția adoptată de Comisie cu ocazia alocărilor de certificate pentru a treia perioadă de comercializare (2013-2020), în timp ce conversia sa la biomasă avusese deja loc, că ar putea conta pe o decizie pozitivă în privința sa pentru perioada 2021-2025. Astfel, pentru perioada anterioară, ea declarase deja emisii zero, ceea ce nu determinase excluderea sa din ETS. Aceasta ar beneficia astfel de o asigurare precisă din partea Comisiei și s-ar afla într-o situație comparabilă cu cea a reclamantului din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 aprilie 1988, Mulder (120/86, EU:C:1988:213). Nu ar exista în speță un interes public superior care să poată justifica înlăturarea principiului protecției încrederii legitime.

153 Fără a asocia în mod expres acest argument cu al patrulea motiv, reclamanta susține de asemenea că a dispus de informații confidențiale potrivit cărora Agenția pentru Protecția Mediului, pe de o parte, și agenții Comisiei specializați în aplicarea ETS, pe de altă parte, împărtășeau punctul de vedere potrivit căruia instalația în cauză nu trebuia exclusă din ETS.

154 Comisia contestă argumentația reclamantei.

155 Corolar al principiului securității juridice, dreptul de a invoca protecția încrederii legitime aparține oricărui particular aflat într-o situație din care reiese că administrația Uniunii l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. Constituie asigurări de natură să dea naștere unor asemenea speranțe, indiferent de forma în care sunt comunicate, informațiile precise, necondiționate, concordante și emise de surse autorizate și de încredere. În schimb, nu se poate invoca încălcarea acestui principiu în lipsa unor asigurări precise furnizate de administrație. De asemenea, în situația în care un operator economic prudent și avizat este în măsură să prevadă adoptarea unei măsuri a Uniunii de natură a-i afecta interesele, acesta nu poate invoca beneficiul unui astfel de principiu atunci când este adoptată această măsură (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iunie 2018, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-5/16, EU:C:2018:483, punctele 110, 111 și 113 și jurisprudența citată).

156 În această privință, pe de o parte, trebuie să se constate că reclamanta nu dovedește că Comisia i-a furnizat asigurări în sensul jurisprudenței citate la punctul 155 de mai sus potrivit cărora ar beneficia, pentru perioada 2021-2025, de alocări cu titlu gratuit de certificate de emisie de gaze cu efect de seră.

157 Astfel, trebuie să se observe că împrejurarea că Comisia nu a decis să excludă instalația în cauză din MNPA notificată de Regatul Suediei pentru a treia perioadă de comercializare (2013-2020) nu poate fi considerată o luare de poziție necondiționată din partea Comisiei cu privire la dreptul reclamantei de a continua să intre sub incidența ETS și de a beneficia, în consecință, de alocări de certificate cu titlu gratuit pentru perioada următoare.

158 În plus, este cert că reclamanta a „finalizat tranziția către biomasă în anul 2010”. Or, din articolul 10a alineatul (5) din Directiva 2003/87, în versiunea în vigoare la acea dată, reiese că perioada de referință care trebuia luată în considerare pentru calcularea numărului de certificate

care trebuiau alocate cu titlu gratuit instalațiilor precum cea a reclamantei cuprindea anii 2005-2007. Or, reclamanta nu dovedește și nu susține de altfel că emisiile sale de dioxid de carbon de origine fosilă au fost nule sau ar fi trebuit să fie rotunjite la zero pentru acești trei ani.

159 Pe de altă parte, aplicarea excluderii prevăzute la punctul 1 din anexa I la Directiva 2003/87 era previzibilă în mare măsură la data adoptării deciziei atacate, întrucât aceasta rezultă din Directiva 2009/29, al cărei termen de transpunere expira la 31 decembrie 2012. Întrucât această dispoziție nu a fost modificată ulterior, un operator economic avizat în sensul jurisprudenței citate la punctul 155 de mai sus nu putea, prin urmare, să ignore faptul că excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă, aplicabilă de la 1 ianuarie 2013, era încă în vigoare pentru a patra perioadă de comercializare (2021-2025) acoperită de decizia atacată.

160 Rezultă că al patrulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe nelegalitatea punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87

161 În temeiul articolului 277 TFUE, în cazul în care Tribunalul nu ar admite unul dintre primele cinci motive ale acțiunii, reclamanta invocă nelegalitatea punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87. În opinia sa, dacă această dispoziție nu poate face obiectul unei interpretări conforme cu articolul 10a din directiva menționată și cu principiile fundamentale care fac parte din dreptul primar al Uniunii, s-ar impune constatarea nelegalității sale. În această privință, reclamanta face trimitere la argumentele invocate în susținerea celui de al cincilea motiv.

162 Potrivit reclamantei, excluderea referitoare la utilizarea exclusivă a biomasei determină imposibilitatea de a lua în considerare, pentru calculul produselor de referință, cele mai performante instalații din punct de vedere ecologic. O asemenea excludere ar fi, așadar, incompatibilă, pentru acest motiv, cu obiectivele urmărite de Directiva 2003/87 și cu principiul proporționalității.

163 Acest lucru ar fi de asemenea contrar principiului egalității de tratament. Astfel, în primul rând, instalațiilor care au efectuat o rotunjire a declarațiilor lor li s-ar aplica un tratament mai puțin favorabil decât celor care nu și-au rotunjit declarațiile. În al doilea rând, instalațiile care au emis dioxid de carbon de origine fosilă în perioada 2014-2018 ar fi tratate mai puțin favorabil decât cele care au emis dioxid de carbon de origine fosilă în cursul anilor 2019 și 2020. În al treilea rând, instalațiile ale căror emisii de dioxid de carbon de origine fosilă ar fi mai mici de 0,5 t ar fi tratate mai puțin favorabil decât cele ale căror emisii depășesc acest prag. În al patrulea rând, din punctul de vedere al concurenței, situația instalațiilor din care 100 % din emisii provin din biomasă nu ar fi diferită de cele ale căror emisii sunt în parte sau în totalitate de origine fosilă.

164 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, contestă argumentația reclamantei.

165 Din examinarea celui de al cincilea motiv rezultă că interpretarea punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 reținută de Comisie în decizia atacată nu încalcă nici dispozițiile și obiectivele directivei menționate, nici principiile egalității de tratament și proporționalității. Reclamanta susține totuși, în cadrul celui de al șaselea motiv, că, dacă aceasta este situația, excluderea din ETS a instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă este, în sine, contrară acestor principii și acestor dispoziții.

166 În această privință, trebuie să se observe de la bun început că admisibilitatea excepției de nelegalitate invocate de reclamantă nu este contestată și că nu este pusă la îndoială. Astfel, nu este cert că reclamanta ar fi putut solicita anularea modificării în cauză, introdusă prin Directiva 2009/29, și este cert că, prin aplicarea punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 în decizia atacată, Comisia a considerat că reclamanta trebuia retrasă din MNPA.

167 Cu toate acestea, în măsura în care reclamanta invocă aceleași argumente precum cele invocate în susținerea celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, este suficient să se amintească faptul că aceste argumente au fost înlăturate la punctele 120-122 de mai sus.

168 În rest, într-un domeniu în care legiuitorul Uniunii dispune de o marjă largă de apreciere, numai o încălcare vădită a acestor principii ar putea stabili nelegalitatea excluderii prevăzute de dispoziția contestată.

169 Cu toate acestea, nu se poate contesta că sistemul actual, astfel cum este definit, conduce la penalizarea reclamantei pentru că și-a redus aproape la zero emisiile de dioxid de carbon de origine fosilă. Pe de o parte, reclamanta arată, fără a fi contrazisă în mod serios, că tranziția sa către biomasă a necesitat investiții extrem de costisitoare pentru care nu mai dispune de nicio contraprestație. Pe de altă parte, din declarațiile făcute de părți în ședință reiese că poziția adoptată de Comisie potrivit căreia reclamanta nu poate, chiar în cazul în care ar decide să recurgă din nou la combustibili de origine fosilă, să fie considerată un „operator nou-intrat” o privează de orice posibilitate de a beneficia din nou de o alocare de certificate cu titlu gratuit.

170 Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat la punctul 122 de mai sus, astfel de efecte sunt inerente oricărui sistem care prevede praguri de includere și de excludere. Excluderea prevăzută la punctul 1 din anexa I la Directiva 2003/87 în discuție în speță are ca efect exonerarea de obligațiile inerente ETS a instalațiilor care au optat complet pentru un proces de producție care utilizează surse regenerabile de energie și stimularea instalațiilor care nu au exercitat complet această opțiune pentru a înlocui biomasa cu combustibilii de origine fosilă. În această privință, trebuie să se observe, pe de altă parte, că poziția susținută de reclamantă, potrivit căreia ar trebui să beneficieze din nou de o alocare de certificate cu titlu gratuit în cazul în care ar reveni la utilizarea unor combustibili de origine fosilă, ar contraveni în mod direct acestui obiectiv.

171 Prin urmare, în pofida efectelor negative asupra reclamantei, excluderea instalațiilor care utilizează exclusiv biomasă, precum și asimilarea cu aceste instalații a celor care au emis mai puțin de 0,5 t dioxid de carbon de origine fosilă în perioada de referință nu sunt de natură să caracterizeze o încălcare vădită a principiilor proporționalității și egalității de tratament de către legiuitorul Uniunii.

172 În sfârșit, reclamanta pretinde că se întemeiază pe o propunere legislativă, transmisă de Comisie Parlamentului European și Consiliului, prin care se urmărește stabilirea la 5 % a pragului de emisii de dioxid de carbon de origine fosilă sub care se consideră că instalațiile utilizează exclusiv biomasă. Potrivit reclamantei, această voință a legiuitorului de a modifica sistemul ar demonstra imperfecțiunile sale. Cu toate acestea, astfel de observații *de lege ferenda* nu pot conduce la considerarea normelor în vigoare ca fiind nelegale și, în consecință, inaplicabile.

173 Rezultă că este necesar să se respingă excepția de nelegalitate invocată de reclamantă și rezultă din tot ceea ce precedă că acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

174 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, potrivit articolul 135 alineatul (1) din regulamentul menționat, Tribunalul poate, în măsura impusă de echitate, să decidă ca o parte care cade în pretenții să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, numai o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte sau chiar să decidă ca ea să nu fie obligată la plata acestora.

175 Dispozițiile articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, potrivit cărora instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată, se opun admiterii concluziilor Consiliului prin care se solicită obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

176 În plus, în împrejurările speței, în special ale erorilor arătate la punctele 78 și 79 de mai sus, trebuie să se decidă că fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Marcoulli Frimodt Nielsen Norkus

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 26 iulie 2023.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei 2

Concluziile părților 5

În drept 5

Observații introductive privind ETS și obiectivele urmărite de Directiva 2003/87 6

Cu privire la legalitatea procedurii de adoptare a deciziei atacate 8

Cu privire la luarea în considerare a datelor rotunjite declarate în cursul procedurii de adoptare a deciziei atacate 9

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea normelor fundamentale de procedură . 10

– Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de diligență 11

– Cu privire la al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat 14

– Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare 15

Cu privire la temeinicia deciziei atacate 17

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea Directivei 2003/87 17

– Cu privire la primul aspect al celui de al cincilea motiv, întemeiat pe luarea în considerare în mod eronat a valorilor anterioare 17

– Cu privire la al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, întemeiat pe erori de drept . 18

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere 20

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament 23

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime 25

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe nelegalitatea punctului 1 din anexa I la Directiva 2003/87 26

Cu privire la cheltuielile de judecată 28